

[Lawaetz]

måske lidt nærmere på, for han indrømmede nemlig, at man udmærket kan få aktiemajoriteten, når man tager den lille omvej at danne et investeringselskab. Så langt gik han dog. Han nævnte også statsobligationerne, og det vil jeg godt lige følge op. Der bliver jo tale om en konkurrence, naturligvis, som vil betyde, at kurserne på statsobligationer vil falde, og man kan kun hilse med glæde, hvis der ikke skal udstedes så mange af dem fremover; det kan jeg jo så måske håbe på, selv om min tillid er begrænset.

Imidlertid er lovforslagene set med fremskridtspartiets øjne lidt mere komplicerede. Drøftelsen kan sådan set deles i to: den rent praktiske lovgivning og den politiske idé, og selv om fremskridtspartiet heldigvis kan frasi sig ethvert medansvar for lov nr. 222 af 3. juni 1983 om en realrenteafgift af visse pensionskapitaler m.v., kan vi medvirke til den del af lovforslagene, som er en nødvendig konsekvens af realrenteafgiftsloven.

Det er naturligvis logik. Der er logik i ikke at arbejde med to forskellige værdiansættelser. Princippet om såkaldt matematisk kursudregning ved værdiansættelse af aktiver har den rimelige hensigt at opnå en jævn indtægtsføring af kursgevinster, så der kan foretages en jævn udlodning af bonus til forsikrede og pensionister.

Det forekommer mig rigtigt, og hvorfor forekommer det mig særlig rigtigt? Fordi hele lovgivningen omkring pensionskasser m.v. synes at tage hensyn til alt andet end pensionister. Først har de forsikrede måttet finde sig i en forringelse af deres pensioner på grund af den nye form for beskatning. Dernæst forsøger man fortsat at liberalisere anbringelsen af pensionskassernes og forsikringsselskabernes formuer som risikovillig kapital i et større omfang end hidtil. Det er formålet.

Når jeg nævner dette, tager jeg hul på den rent politiske drøftelse omkring lovforslagene. Her må jeg sige, at fremskridtspartiet ikke umiddelbart er enig med industriministerne.

Der er for mig to hovedpunkter i de politiske betragtninger. Vi er enige om formålet: at skaffe mere risikovillig kapital. Allerede her er jeg dog bange for – det er vist godt, det bliver nævnt nu, det er ikke blevet nævnt hidtil – at bestyrelserne i pensionskasser og forsikringsselskaber ikke vil investere i nødli-

dende virksomheder, men vil foretrække sunde, godt igangværende virksomheder uden risiko. Sker det, har vi ikke nået noget. De nødlidende er fortsat nødlidende, og de andre gøres stærkere, man flytter blot ejerskabet. Man kan så svare dem, der har stillet spørgsmålet om, hvad galt der er i det, at set med fremskridtspartiets øjne er der først og fremmest det galt, at her er der tale om en skattefrit opsparet kapital, og det vil betyde, at der kommer en endnu større skævhed over for selskaber, fonde og private investorer, som i mange tilfælde har en marginalskat på 73 pct., mens de store kapitalkoncentrationer er skabt skattefrit. Det synes fremskridtspartiet ikke om.

Den nødvendige forudsætning hos fremskridtspartiet for at tage hul på en sådan lovgivning er derfor, at man først ændrer skatte-lovgivningen, så forsikringsselskaber, pensionsfonde og fonde i øvrigt skattemæssigt ligestilles med private investorer. Vi kan ikke gå med til, at dygtige og initiativrige folk fra den private sektor i den grad diskrimineres i forhold til de gigantiske kapitalkoncentrationer, der er skabt skattefrit af LO og diverse fonde og pensionskasser.

Som det andet hovedpunkt ser vi en risiko i, at gengangere i toppen af LO en dag vil sidde og bestemme i bestyrelserne for landets sundeste erhvervsvirksomheder. Eksempler gennem tiden på fagforbundenes evner til at drive erhvervsvirksomhed er for mig lidt afskrækkende. Jeg tillader mig i den forbindelse at henvise til – hr. Svend Heiselberg var også inde på det – at man i England ifølge en artikel i Børsen 18. november 1983 har liberaliseret lovgivningen for år tilbage. Det er rigtigt. Man har også lavet – det sagde hr. Svend Heiselberg ikke – en undersøgelse dækkende perioden fra 1963 til 1981, der har vist, at den private andel af kapitalmarkedet er faldet fra 54 til 28 pct. I samme tidsrum er institutionernes andel vokset fra 30 til 58 pct.

Når jeg siger, det er lidt mere kompliceret, end de hidtidige ordførere har været inde på, ja, så er vi inde på noget af det her. Det samme vil antagelig ske i Danmark.

Vi er kort sagt i den situation, at industriministeren og med ham mange andre gerne vil have passive penge ud at arbejde – et rigtigt synspunkt. Følger vi imidlertid de fremsatte lovforslag, er vi samtidig med til at skabe et yderligere misforhold rent skattemæs-